

AMO JONES

*Władcy
chaosu*

Vládci chaosu

PRAHA 2023

Přeložila:
RENATA HEITELOVÁ

Amo Jones: Vládcí chaosu

Vydání první

Copyright © 2022. In Chaos We Reign by Amo Jones.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2023 jako svou 2614. publikaci

Přeloženo z anglického originálu In Chaos We Reign vydaného v roce 2022

Český překlad © 2023 Renata Heitelová

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Book Cover: Hang Le

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-2117-2

BARONET

Praha 2023

AMO JONES

*Vládci
chaosu*

Čtvrtý díl série
Půlnoční běsnění

*Mým čtenářům. Protože bez vás by moje postavy
šikanovaly pouze mě.*

Varování!

*Kniha obsahuje krvavé a násilné scény, vraždy,
sexuální napadení a prvky BDSM.*

1. kapitola

Cartier

Šestnáct let

Vzpomínám si na chvíli, kdy jsem si poprvé uvědomila, že je můj bratr šílenec. Bylo mi dvanáct a sledovala jsem ho, jak jednomu chlapovi potom, co mě unesl a uvěznil v opuštěném domě, aby si se mnou hrál jak s panenkou, serval maso z kostí. Byl to někdo cizí, a i když s sebou náš rodinný byznys nese rizika, nebyl ten člověk napojený na Půlnoční běsnění ani na Kiznič. Přesto ho můj velkolepý bratr holýma rukama roztrhal na kusy a ani u toho nemrkl. Dnešek je jako tenkrát, jen ještě horší. Horší, protože se mi pokusil ublížit někdo, koho znám.

Uslyším bouchnutí hlavních dveří a přestanu nalévat do koupele jasně růžové bubliny. Natáhnu se pro mobil na skřínce, otevřu si Spotify a pustím si „OT“ od Niykee Heaton, potom strčím nohu do teplé vody. Když se ponořím hlouběji, bubliny přetečou na tmavou mramorovanou podlahu. Zavřu oči, abych se pokusila ze sebe setřást dnešní večer. Nechci, aby mě

Kyrim slyšel brečet, protože vím, že pak by to s ním bylo ještě horší.

Tu školu zvládám od chvíle, kdy mě do ní rodiče strčili – protože si Kyrim postavil hlavu a chce mě držet dál od Půlnočního běsnění – a budu ji zvládat i potom, co zase odjede na turné. Právě teď potřebuju jenom klid. Nic necítit, nic nevidět, nic neslyšet. Říká se, že utopení je nejmírumilovnější smrt, a dokážu si představit proč. Když se pár minut dusíte kvůli nedostatku kyslíku, otupělost přivítáte. Jako teď. Tahle prázdnota. Uvázla mezi říšemi života a smrti bych tu mohla plout a zdržovat dech, dokud bych prostě... neumřela.

Hrdlo mi sevře ruka a vytáhne mě z mlhy. Když se vynořím na hladinu, našťvaně si otřu vodu z obličeje. „Co to sakra děláš?“ Jakmile otevřu oči, spatřím nad sebou Keatona, jednoho z Bratrstva Kizniče. Od narození jsou s mým bratrem nerozluční jako siamská dvojčata – to v podstatě platí pro všechny čtyři kluky. Keaton však není jako ostatní, je prostě... jiný.

Když uvidím jeho oblečení, zaklapnu pusou. Značkové džíny pokrývají skvrny od krve, a když se mu konečně podívám do tváře, spatřím další krev a bláto, jak na obličeji, tak na tričku. Kluci z Bratrstva jsou jako mí bratři, všichni až na Keatona. Toho rozhodně za bratra nepovažuju, a to hlavně kvůli tomu, že se ke mně nikdy nechoval jako ostatní. Nepřipadá mi, že by mu vadilo, že existuju, ale ani mě nemá moc rád. Prostě tu vždycky jenom je. Už teda hodně dlouho. Ovšem jen stěží bych náš vztah označila za normální kamarádství. Kdykoli ho přistihnu, jak se na mě dívá, sevře se mi žaludek, a čím jsem starší, tím častěji se mi to stává. Nic to však nemění na tom, že se pořád hádáme, pravděpodobně mnohem víc než ostatní bratři, až na Kyrima.

„Co tu sakra děláš, Keatone?“ Zamračím se na něj a opřu se o zaoblenou stěnu vany. Palcem na noze otočím kohoutkem, abych si pustila teplou vodu.

Koutkem oka zahlédnu, že si klekl. Chytí mě za bradu a otočí mou tvář k sobě. Když se na mě zadívá, zadržím dech. Ze všech bratrů působí Keaton nejohroživěji – mě však neděsí. Kamkoli jde, obklopuje ho temnota, a ať dělá cokoli, nikdy se jí nezavějí. Pod povrchem jeho božských rysů se svíjejí muka. Vždycky mě trápilo, že je z něj nedokážu sejmout. Nezvládne to nikdo.

„Byl do toho zapletený ještě někdo další?“ Pronese to tak tichým hlasem, že to zní jako varování. Když se zadívám na obrysy jeho přirozeně plných rtů, ztratím nit myšlenek.

„Ne,“ zašeptám, kvůli slinám v krku trochu ochraptěle.

Napřímí se do výšky, vyzuje si těžké boty, přetáhne si tričko přes hlavu a odhodí ho na hromádku v koutě.

„Keatone...“ varuju ho. „Jestli Kyrin –“

„– to je mi teď u prdele, tygřice.“

Zavřu oči a opřu se o okraj vany. Poslouchám, jak jeho opasek při dopadu na podlahu zacinká, potom se mezi námi rozhostí dlouhé ticho. Když už si myslím, že neudělá to, co měl v úmyslu, jeho noha se otre o mou, zatímco si sedá na opačnou stranu vany. S Keatonem se od sebe držíme dál a myslím si, že si některé věci většinou jenom představuju. Ty dlouhé pohledy, letmé doteky rukou, nebo i ty trvalejší. Hádáme se tvrdě, ale taky nám očividně na tom druhém záleží, vždycky však mezi námi panovala jasná hranice a nikdy se nerozmazala.

Až teď.

Měla jsem aspoň nechat svítit a možná nezapalovat tolik svíček. Uvědomím si, že zadržuju dech, teprve když se musím pomalu nadechnout, roztřeseně a zoufale.

„Otevři oči.“

Pomalou rozlepím víčka, a když zjistím, že mě pozoruje, zabořím zuby do spodního rtu. Vlasy má vlhké a trčí mu do všech stran, jako by si je právě prohrábl mokrou rukou. Tváře mu od horké vody zčervenaly. Keaton je velký chlap, větší než ostatní bratři, proto mu trup trčí nad bublinami a dlouhé paže má položené na okrajích vany. Upřu oči na jednoho z démonů vyteťovaných na přední části krku. Když mi bylo dvanáct, řekl, že je to můj mazlíček. Snažil se ho využít k tomu, aby mě vystrašil – prý až si jednou najdu kluka, démon se vynoří a zabije ho. Až doteď jsem o tom moc nepřemýšlela.

„Chceš si o tom promluvit?“ zeptá se tichým hlasem, spíš jen šeptem. Kdyby nezatínal čelisti, řekla bych, že je klidný. Jenže není. Nechci o tom mluvit o nic víc než na to chci myslet. Jak nás ten kretén i se svou divnou přítelkyní zamkl v ložnici. Děkuju, nechci. Fakt ne.

„Nadělali jste bordel?“ Ponořím prsty do bublin a prostředníčkem vytvořím vrchol.

„Dobře víš, že o tom s tebou nikdy nemluvíme.“ Dotkne se prsty mé ruky. Zarazím se a zpod vlhkých řas k němu vzhlédnu. Když se na mě zadívá tmavýma očima, v hrudi se mi rozbuší srdce a vystřelí mi jiskru přímo mezi stehna. „Pojď blíž.“

„Keatone...“

Protočí panenky, špláchne mi bubliny do obličeje a opře se o stěnu vany. Znovu se na mě zadívá a zacuká mu ret. „Mám to zopakovat?“

S Keatonem jsme nikdy otevřeně neflirtovali. Ne tak zjevně, jako to dělá právě teď. To, co se mi dneska stalo, bylo strašné a lhalá bych, kdybych tvrdila, že nejsem ráda, že tu je se mnou, protože se s ním cí-

tím v bezpečí. Keaton byl vždycky tichý ochránce naší party, jeho projektily jsou však neviditelné. Nikdy nevíte, kdy na vás vystřelí, dokud není příliš pozdě a nekrvácíte na chodník, zatímco se vám před očima promítá váš život.

Jsmo ve vaně. Nevím, jestli je nahý, já ovšem jsem. Ne že by nahota byla pro Kizničany problém, už jsme se nazí všichni viděli, takže na tomhle není nic divného. Zvláštní je však to, že mi tahle situace vůbec divná nepřipadá.

Přisunu se blíží, položím mu ruce na potetovaná kolena a on je roztáhne víc od sebe a posune se dál. Hlavu si položí na okraj vany. Obejme mě kolem zad a přitáhne si mě k sobě. Voda vystříkne na podlahu. Povzdechnu si a opřu se o jeho pevnou hrud'. Všechno utrpení z dnešního večera ze mě v jeho blízkosti vyprchá, jako by vědělo, že proti němu nemá šanci. Samozřejmě mě nepřekvapí, že má na sobě pořád boxerky, protože všechno to sexuální napětí je jenom v mé hlavě. Je to jednostranná záležitost. Zatímco Keaton tu jenom utěšuje Ledovou královnu Půlnočního běsnění, já tu nad nejlepším kamarádem svého bratra slintám.

Posune se pode mnou a rty se mi otře o temeno. Přejedu prstem po vytetované motorce a lebce na vnitřní straně jeho bicepsu. „Mrzí mě, žes dneska musel kvůli mně někoho zabít.“

Ztuhne pode mnou a pak se odsune stranou. „Podívej se na mě.“ Jeho hlas je dost tichý na to, aby mě konejšil, zároveň však dost tvrdý, abych ho poslechla.

Nakloním hlavu na stranu a vzhlednu k němu. Víčka mám jak z olova. Pravděpodobně kvůli té epsomské soli, co jsem si nasypala do koupele. Zatraceně. Proč jsem to udělala?

Když mrká, husté řasy mu ovívají vysoké lícni kosti,

nepřeruší však oční kontakt. „Není nikdo, koho bych kvůli tobě nezabil.“ Odtáhne se a nechá na mně, ať jeho slova vyluštím. „Spíš mi to pomáhá,“ dodá a dlaní si promne obličej. „Ale to už víš.“

Teprve když povytáhne koutek úst, dojde mi, že jsem mu zírala na rty. Jsou měkké, ale dost plné, takže podtrhují delikátní křivku Amorova šípů. Vypadají dokonale. Na klukovi s démonickým tetováním jsou až moc krásné.

„Na co myslíš, hm?“ zamumlá tak, že ve mně probudí každý vlhký sen, co jsem kdy o něm měla od chvíle, kdy jsem je mohla mít.

Zadívám se mu do očí, povystrčím jazyk a olíznu si spodní ret. „Nejsem si jistá, jestli vůbec myslím...“

Sevře mě pevněji kolem zad a s úšklebkem sklopí oči na moje rty. „Pokračuj...“ Nakloní se ke mně tak, až se naše nosy dotknou. „Udělej to.“

Bez rozmyslu mu položím dlaň na zátylek a obkročmo se mu posadím na klín. Keaton spustí ruku na můj bok – ne na zadek, jen na bok – pak se s hloupým úsměvem znovu opře o vanu. Nezastavil mě a zdá se, že se k tomu ani nechystá. Když polkne, poskočí mu ohryzek. Než můžu vycouvat a vrátit se do koutu pro ctěnou princeznu, opře se čelem o jeho. Keaton se na okamžik zarazí a pohlédne mi do očí. Když přitisknu rty na jeho a jemu docvakne, že zbaběle nevycouvám, konečně sjede rukou na můj zadek a otevře ústa. Sotva pochopím, že mi dovolí, abych ho líbala, málem se mi zastaví srdce. Jeho rty chutnají stejně měkce, jako vypadají. Prohloubím polibek, sevřu v ruce na jeho zátylku chomáč vlasů a mírně za ně potáhnu. Kmitnu jazykem po křivce jeho rtu. *Ježíši*. Keaton mi vklouzne jazykem do úst, položí mi na zadek i druhou ruku a přitáhne si mě na vyboulenu mezi nohama.

Zaboří mi prsty do tučných pŭlek, prohloubí polibek a zpomalí rytmus tak, až mu zarývám nehty do lopatek a otírám se o něj. Klitoris mi z toho pulzuje a zatínám stehna kolem jeho pasu, avšak nic – skutečně nic – se nemůže rovnat tomu, jak mi z toho, co tu vyvádíme, uhání srdce. V téhle pozici. Je mezi mými stehny. Mohla bych se teď a tady udělat, a on by o tom ani neměl poněti.

Vyjede mi rukou po páteři nahoru, sevře mi vlasy do pěsti a odtáhne mě od svých rtů.

Přítisknu mu palec na napuchlý spodní ret. Stejně rudý jako jeho tváře. „Nepřestávej...“ Víím, že mě chce zastavit, a jestli mě po tom všem odmítne, asi se rozbrechím.

„Zlato.“

Když mi takhle říká, žaludek mi dělá salta, přestože víím, že jeho další slova budou tvrdá. „Nemůžu s tebou tohle dělat. Oba to vííme...“

Zvednu ruku k jeho obličejí a přejeđu mu prstem po ostrých hranách čelistí. „Prosím.“ Očividně jsem se snížila k žadonění.

Políbí mě něžně na krk a pak mi zašeptá do ucha. „Ještě ne.“

Všechn žár z líbání a doteků se ve mně mění v tekutou lávu. „Fajn,“ zašeptám mu proti rtům. „Pak se budeš muset dívat, jak šukám s někým jiným. *S každým*. Dokud ti nedojde, že můj brácha nemá co mluvit do toho, pro koho roztáhnu nohy.“

Nijak nezareaguje. Nepřekvapí mě to, protože Keaton nikdy nedává najevo zbytečné emoce, když dojde na malicherné drama. V takovém stavu ho nikdy nepřistihnete. Nedá se ovšem říct, že nemá emoce, naopak jich má hodně – a když jim dá konečně průchod, je to požehnání.

Na krku mě zalechtá jeho temný smích. „Tak zaprvý, s tvým bráchou to nemá nic společného. Ošukám tě, kdykoli se nebude dívat. Myslíš si, že se ho bojím? Zapomínáš, že jsem ho naučil všechno, co umí...“ Sevře mi v zubech ušní lalůček. „A chceš mě pokoušet? Tak si zahrajeme, tygřice. Uvidíme, kolik tetování mě budeš stát.“

Poprvé jsem jela na motorce, když jsem utíkala před Kyrinem. Rodiče nebývali skoro nikdy doma, věčně byli někde na cestách, a pokud doma zrovna byli, máma se snažila péct. Smažila donuty, které se vám rozplývaly na jazyku a zanechávaly po sobě máslově skořicovou chuť, z níž se vám sbíhaly sliny na další ještě dlouho potom, co se snědly poslední kusy. Kyrin se zlobil, že jsem si poslední donut vzala já. Bratr byl strašně malicherný.

Přehodila jsem nohu přes jeho motorku, která byla na mě moc velká, a nastartovala ji. Neměla jsem čas přemýšlet, protože když jsem sevřela říditka, vyrazil stroj dopředu. Naštěstí se za sídlem Nerových v Osadě nachází lesní mýtina. Netušila jsem totiž, jak zpomalit nebo zastavit. Kyrin za mnou něco křičel – asi kvůli těm donutům – a vítr mi cuchal vlasy v takové rychlosti, že jsem se neodvažovala shlédnout na tachometr. Nejdřív jsem měla strašný strach. Teprve když jsem přišla na to, co dělat se spojkou, jak přeřadit rychlost a díkybohu i jak brzdit, uvědomila jsem si, jakou mám pod sebou sílu. Jela jsem lesem dál a neohlížela se. Stromy mě míjely a já jsem svištěla po prašné cestě, po stejné, kde se projížděl Kyrin. Když jste se drželi cesty, dovedla vás ke všem ostatním domům v Osadě, nikdy jsem však nejela do centra. I když jsem se toulala, nikdy jsem z téhle cesty nesjela.

Sevřela jsem řídítka a motorka vyrazila kupředu. Čím rychleji jsem jela, tím víc jsem se usmívala. Zadívala jsem se na tachometr včas, abych viděla, jak se ručička naklání na stranu, když jsem zrychlovala. Potřebuju taky jednu. Potřebuju ji hned. Nemohla jsem uvěřit tomu, že všichni bratři mají motorky, a přesto se mě nikdy nikdo nezeptal, jestli ji nechci taky. Zatracení chlapi.

Před křižovatkou jsem zabrzdila, naklonila motorku na stranu a zavřela oči, zatímco mi motor drnčel mezi stehny.

Pak jsem oči prudce otevřela, skočila na mašinu a vrhla se dopředu na mýtinu, kde nebyla žádná vyjetá pěšina. Stromy rostly daleko od sebe. Nevím, jestli za to mohla příroda, nebo jestli někoho najali naši otcové, nikde tu však neležely padlé kmeny.

Trochu jsem zpomalila, protože terén byl nejistý, ale pokračovala jsem pořád dál, jako bych věděla, kam jedu. Vítr mi dál útočil na vlasy a úsměv mě vůbec neopouštěl. Na nevyzpytatelné lesní pěšině jsem se vyhýbala kamenům a větvím a pak jsem viděla, že stezka přede mnou za pár metrů končí. Sevřela jsem brzdu a prudce zastavila, až hlína a větvičky létaly vzduchem. Dorazila jsem na okraj útesu.

„Prokrista...“ Shlédla jsem dolů. Nohy se mi pod přívalem adrenalinu třásly. Dobrých třicet metrů pod mnou se nacházelo široké jezero, zarazilo mě však hlavně to, co bylo vedle něj. Stála tam velká budova se střechou, která by mohla konkurovat stanu Půlnočního běsnění. K obloze se tyčily čtyři velké špice, stavba však nebyla z pevného plátna jako cirkusové stany, ale prosklená. Tvořily ji stěny z černého skla. Kdyby se nad vchodem nevyjímalala kovová kizničská hvězda, myslela bych si, že tu pod námi celou dobu sídlí konkurence.

Motorka mi mezi nohama dál vrněla, a když jsem vytúrovala motor a začala couvat, všimla jsem si dole pohybu. Mračil se na mě Keaton, bez trička, jen v džínách.

Naklonila jsem hlavu.

On tou svou zakroutil a ukázal mi, ať jedu pryč.

Co to bylo za místo a proč je tu schované?

Doslova.

2. kapitola

Keaton

O týden později

Cartier Nerová je proslulá tím, že často skončí v pěkný bryndě. V podstatě vždycky. A to je zatracenej problém, jelikož má po ruce čtyři zbraně ochotný pro ni umírat i zabíjet. Zabíjet především, protože přesně to děláme. Často. Kvůli ní. A *my* jsme obvykle Kyrin a já.

Stačí, aby ta mrška zatřepotala řasama, a dostane, co se jí zlíbí, protože je zatracená Cartier Nerová.

Půlnoční princezna.

Ledová královna Kizniče.

Beze srandy. To pojmenování si nevysloužila kvůli svým modrozeleným vlasům – jejich barva připomíná zamrzlou vodu oceánu – ale kvůli tomu, jaká je. Chladná potvora. Její rodiče udělali chybu, když ji strčili do normální školy a nedovolili jí, aby jela s náma na turné, jsem si totiž celkem jistej, že tenhle barák i se všema pitomýma děčkama uvnitř spálím.

„Cartier!“ zařvu a její drobný tělo se zastaví právě

ve chvíli, kdy se otevřou prosklený dveře na terasu. Nehýbe se. Muzika kolem nás dál vyhrává a upocení pubertáči pokračují v tanci do rytmu písničky, Cartier mě však slyšela. Zatraceně jasně.

Když už si myslím, že se ke mně otočí čelem, vyběhne ven a zapadne mezi lidi na terase, která se táhne až k ledkama nasvícenému bazénu.

Ohrnu rty, seberu někomu pivo a vydám se za ní. Dobře ví, co dělá, spratek jeden.

Sotva vstoupím na terasu, v kapse mi začne vibrovat mobil. Odemknu ho a přijmu hovor od Kyrina.

„Je tam?“

Neobtěžuju se mu říct, že jsem ji už ztratil v davu. „Jo. Jak je na tom ta holka?“ Cartier si umí hrát na dámu, ale jakmile rozlije krev, je na Bratrstvu Kizniče, aby po ní uklidilo. Kvůli mezinárodnímu turné jsme se zrovna chystali odjet na rok z New Yorku, ona však samozřejmě musela na poslední chvíli nadělat bordel. Navíc na svoje narozeniny.

„Žije.“ Kyrin v pozadí šoupe nohama a já se zatím rozhlížím kolem sebe. Všude blikají světla, holky se smějí, kluci jsou nadrženi – nadrženci zírají na Cartier. „Možná bych ji prostě měl střelit mezi oči. Mohla by z toho udělat problém.“

Střešní apartmá Nerových na Upper East Side v New Yorku je přesně tak strohý, jak ho chtěli. Má vysoký stropy, moderní vybavení a v patře je pět ložnic. Netuším, kdy sem naposledy vkročili staří Nerovi, ale podle stavu bytu bych řekl, že tu nebyli stejně dlouho jako my, což znamená, že si tu právě dnes sedmnáctiletá Cartier hrála na královnu New Yorku, a to s neomezeným bankovním kontem. Můžu si jenom představovat, co tu všechno vyváděla.

Když ji najdu, jak sedí v křesle vedle bazénu s ně-